

MUZSIKA

1997. MÁRCIUS, NEGYVENHATODIK ÉVFOLYAM, 3 SZÁM - ÁRA 98 FT.

A jó zenekarok vezetése tudja: érdemes tagja-
it a legkülönfélébb, „szolgálaton kívüli” kama-
razenei tevékenységekre ösztönözni, hiszen
ezek csiszolják a hangszeres játékot, fejlesztik
az alkalmazkodóképességet, s így üdvösen
hatnak vissza a zenekari munkára is. A „- *Mi
hamisabb egy fuvolánál? - Két fuvola...*” szö-
vegű zenészvicc többféle fúvós hangszer be-
helyettesítésével ismeretes, alighanem klarinét-
os változata is él. Ezért nemcsak a fenti álta-
lános értelemben, hanem szorosabban véve
intonációs magasiskolaként sem megvetendő
hasznú az olyan társulás, amelynek bemu-
tatkozó koncertjéről az alábbi sorok szólnak.

CLARSIX KLARINÉTEGYÜTTES – a manap-
ság (sajnos) divatozó mozaikszó-szülemények
újabb speciesével már a csoport neve is jelzi,
hogy hat klarinétos foglal helyet benne. A szex-
tett tagjai többségükben fiatalok: BALOGH
JÓZSEF, SZEPESI BENCE és PUSKÁS LEVEN-
TE klarinéton játszik, a hangszer család alt-,
basszus- illetve kontrabasszus-tagját TÓSZEGI
BERNÁT, SCHADL PÉTER és JAKAB JÁNOS

szóltatja meg. Műsorukon természetesen –
mi mást is adhatnának elő? – legnagyobbbrészt
átiratok szerepelnek: hogy ezek friss hatású-
ak, idiomatikusak s hogy azonos fajtájú hang-
szerek együtteséhez képest meglepő szín-
készletet használhatnak, az nem csekély mér-
tékben az adaptátor, az átiratok legnagyobb
részét készítő *Horváth Balázs* érdeme.

Persze nem csak az övé. A sextett érzéke-
nyen, a kompozíció stílus-elszíneződéseit és
áthallásait karaktergazdagsággá lényegítve ját-
szotta Bernstein *Candide*-nyitányát, s a szín-
kopált jazz-ritmika játékosságát kamatoztatva
szóltatta meg egy számomra ismeretlen kor-
társ szerző, Morros szonatináját. Még Bernstein
és Morros között kapott helyet egy Ravel-áti-
rat, a *Lúdanyó* meséi, melyet azonban a kon-
cert klasszikus repertoárból merítő fejezetébe
sorolok Mendelssohn *Téma és változatok* cí-
mű művével, Bizet *Carmen*-nyitányával és Jo-
hann Strauss három kompozíciójával együtt. A
Ravel-ciklus előadása megteremtette a tétélek

meseszerű atmoszféráját éppúgy, mint a hoz-
zájuk kapcsolódó változatos tónusok skáláját,
a Mendelssohn-variációk a hangütés komoly-
ságával hoztak új szint a koncert palettájára,
a *Carmen*-nyitányt lendület és a ritmusok
festőssége határozta meg. Tetszett Strauss vir-
tuózan értelmezett és intenzív agogikával elő-
adott *Denevér*-nyitánya, de még figyelemre-
méltóbbnak éreztem, milyen vérbeli fúvós-
kompozícióvá lényegült a klarinétcsalád ven-
dégszeretét élvezve a *Pizzicato*-polka és az
Éljen a magyar. A hivatalos műsort (egy egész
sor ráadás előtt) ismét a könnyedebb hangvé-
tel zárta Cardon *Hangulatok* című darabjával és
Frackenpohl *Két ragtime*-jával. Ami az öröm-
teli légkörű és igényes hangszeres kivitelezé-
sű esthez kritikai megjegyzésként csatolható,
az inkább óhaj, mint bírálat: a kevésbé kac-
saringós stílusos vonalvezetésű, egységesebb
műsortervezés igénye. (Január 24. – *Fészek*
Művészklub. Rendező: *Fészek Művészklub*)

CSENGERY KRISTÓF